

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 15.755 van 10 september 2008
in de zaak RvV XII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2008 tot weigering van inoverwegingame van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat G. WILKIN verschijnt voor de verzoekende partij en van de attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker kwam toe op Belgisch grondgebied op 7 oktober 2004 en hij diende op 8 oktober 2004 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister nam op 22 november 2004 een beslissing tot weigering van verblijf en leverde aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af (bijlage 26 bis).

1.3. Verzoeker stelde op 24 november 2004 een dringend beroep in en de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besliste op 16 maart 2005 dat verder onderzoek noodzakelijk was.

1.4. De Commissaris-generaal besliste op 10 april 2008 om de asielaanvraag niet in overweging te nemen. Verzoeker werd hiervan in kennis gesteld bij aangetekend schrijven van 14 april 2008.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker stelt dat de bij wet voorziene termijn niet werd nageleefd daar het laatste lid van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat de beslissing conform artikel 57/6, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet moet worden genomen binnen een termijn van vijf werkdagen terwijl de asielaanvraag dateert van 8 april 2004, het dringend beroep bij het CGVS van 24 november 2004 en de interviews op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgenomen werden op 22 december 2004 en 8 april 2008. Volgens verzoeker kon de Commissaris-generaal op 10 april 2008 geen toepassing meer maken van artikel 57/6, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, dat als versnelde procedure net tot doel heeft de vreemdeling niet te lang in het ongewisse te laten. Verzoeker vervolgt: *“Indien het CGVS van mening was dat er ten gronde geen geloof kon worden gehecht aan de asielaanvraag, dan had hij zich dienen te baseren op de gemeenrechtelijke weigering ten gronde (artikel 57/6, eerste lid, 1°). Verzoeker zou daarbij nog de mogelijkheid gehad hebben om een beroep ten gronde in te dienen, hetgeen een schorsende werking zou hebben gehad, met alle gevolgen van dien voor een eventuele regularisatie op basis van lang verblijf en een bijkomende aanleg ten gronde”.*

2.2. Verweerder stelt dat *“wegens de wijziging van de wet twee periodes dienen te worden onderscheiden.*

1. Vóór 01.06.2007 was het artikel niet in werking zodat voor de periode voorafgaand aan deze datum geen schending van artikel 57/6 kan worden ingeroepen. Artikel 57/6 werd immers in zijn geheel ingevoerd bij artikel 58 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De inwerkingtreding van artikel 57/6 werd vastgesteld op 01.06.2007 door het Koninklijk Besluit van 27.04.2007 tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot vaststelling van de datum bedoeld in artikel 231 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Na de inwerkingtreding van artikel 57/6, eerste lid, 2°, wil verweerder erop wijzen dat het een indicatieve ordetermijn betreft.

Dit blijkt uit het feit dat door de wetgever geen sanctie is voorzien bij het niet naleven van de termijn. Ter bevestiging hiervan kan worden verwezen naar de memorie van toelichting bij artikel 57/6, eerste lid, 2° waar de term indicatieve ordetermijn wordt gebruikt en ook verwezen wordt naar andere ordeterminen van artikel 52/2, §2 van de Vreemdelingenwet (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 114-115).”

2.3. Verzoeker antwoordt in zijn repliekmemorie dat de tegenpartij uitgaat van een foutieve interpretatie. Verzoeker citeert hierbij de voorbereidende werken en stelt dat hieruit geenszins blijkt dat de termijn van vijf dagen een termijn van orde betreft. Verzoeker stelt dat het vertrekpunt van de termijn van vijf dagen ongetwijfeld het ogenblik is waarop de asielzoeker zijn argumenten aanbrengt op grond waarvan de tegenpartij dient te oordelen. Volgens

verzoeker spreekt het voor zich dat het interview van de betrokkene het meest aangewezen ogenblik lijkt. Volgens verzoeker impliceert dit met inachtneming van de overgangsbepalingen van de wetswijziging dat artikel 57/6, eerste lid, 2° wel onmiddellijk doch slechts nuttig kan worden toegepast op de asielaanvragen en verklaringen die dateren van na de inwerkingtreding van de wet. Verzoeker herhaalt dat de procedure van artikel 57/6, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, een pseudo-snelrechtprocedure is, waarbij de asielzoeker niet te lang in het ongewisse mag worden gelaten omtrent de gegrondheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging. Verzoeker preciseert dat een beslissing omtrent het al dan niet in overweging nemen van een asielaanvraag een filter vormt voor de gewone gemeenrechtelijke procedure van artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat om niet aan zijn doel voorbij te gaan, een korte termijn van vijf dagen werd ingevoerd. Verzoeker vertoogt dat binnen de vijf dagen de tegenpartij voldoende tijd moet hebben gehad om een eerste snelrecht-filter door te voeren en na te gaan of de asielaanvraag als dan niet kennelijk ongegrond is. Verzoeker vervolgt dat indien men niet binnen de voorziene termijn tot een beslissing komt hieruit enkel kan worden afgeleid dat de tegenpartij van oordeel is dat verder onderzoek noodzakelijk is en dat de gemeenrechtelijke procedure moet worden toegepast, waarbij een latere weigering kan worden gebaseerd op artikel 57/6, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker benadrukt dat dit voor hem belangrijke consequenties heeft aangezien een beroep tegen een beslissing conform artikel 57/6, 1^e lid, 2°, van de vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft en enkel handelt over de eventuele nietigverklaring, daar waar m.b.t. artikel 57/6, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet wel een beroep ten gronde kan worden ingediend.

2.4. De wetgever heeft in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet voorzien dat de Commissaris-Generaal de asielaanvragen van onderdanen van de lidstaten van de Euro-pese Unie niet in overweging kan nemen. Dit artikel werd ingevoerd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 6 oktober 2006), en trad in werking op 1 juni 2007 zoals bepaald door het koninklijk besluit van 27 april 2007 tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet en tot vaststelling van de datum bedoeld in artikel 231 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (B.S., 21 mei 2007). Artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“2° om de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4;”

Krachtens het laatste lid van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dient de Commissaris-generaal deze beslissing in beginsel te nemen binnen een termijn van vijf werkdagen: *“De in het eerste lid, 2°, bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijf werkdagen.”*

2.5. De memorie van toelichting bij artikel 57/6, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“(…) De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is eveneens bevoegd om de asielaanvragen die ingediend worden door onderdanen van de Europese Unie of door onderdanen van de kandidaat- lidstaten Roemenië en Bulgarije niet in overweging te nemen indien de aanvrager geen elementen voorlegt die aantonen dat hij vervolgd wordt in de zin van de*

Conventie van Genève of een reëel risico loop om ernstige schade op te lopen in de zin van artikel 48/4. (...) Er moet daarenboven worden vastgesteld dat deze aanvragen niet voldoen aan de criteria die worden voorzien door het Verdrag van Genève of aan andere criteria die het verlenen van asiel rechtvaardigen. Bijgevolg moet worden verhinderd dat het instituut van het asiel voor andere doeleinden dan die waarvoor het bedoeld is wordt gebruikt, zoals ook al werd bevestigd in het Protocol inzake asiel voor onderdanen van lidstaten van de Europese Unie, dat door het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 van Amsterdam werd toegevoegd aan het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (Publicatieblad van de EG, C340, 10 november 1997). Er moet echter worden gepreciseerd dat, met het oog op de verklaring die door België ter gelegenheid van de goedkeuring van het voornoemd protocol werd afgelegd, de asielaanvragen van de burgers van de Europese Unie verder op individuele wijze zullen worden behandeld. Het feit van E.U.-onderdaan te zijn leidt dus niet automatisch tot het niet in aanmerking nemen van de asielaanvraag. Indien uit dit individueel onderzoek echter blijkt dat de aanvrager geen elementen voorlegt die aantonen dat hij vervolgd wordt of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zal zijn aanvraag niet in overweging genomen worden door de CGVS. Deze beslissing dient binnen een termijn van vijf werkdagen getroffen te worden en is vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie bicameraal ontwerp), waarbij conform de gestelde voorwaarden de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing kan worden gevorderd. Indien dergelijke elementen echter wel worden voorgelegd, zal de aanvraag door de CVGS in principe prioritair, d.w.z. voor alle andere zaken en binnen een indicatieve ordetermijn van 15 dagen, behandeld worden (zie supra bespreking van artikel 52/2, §2). Ook andere Europese landen (Frankrijk, Nederland,...) kennen een versnelde procedure met betrekking tot aanvragen die ingediend worden door Unie-onderdanen. (...) (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2487/001, 112-115)."

2.6. Artikel 76 van de bovenvermelde wet van 15 september 2006 stelt het volgende:

"§ 1. Vanaf haar inwerkingtreding is deze wet van toepassing op alle bij haar bepalingen bedoelde toestanden (...)". In de memorie van toelichting bij dit artikel wordt het volgende bepaald: "Algemeen geldt het principe dat vanaf de inwerkingtreding van de wet, alle nieuwe bepalingen van toepassing zijn op de aanvragen die in behandeling zijn. (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2487/001, 125).

2.7. Blijkens het administratief dossier luidt de in punt 1.2. vermelde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken als volgt: "Toepassing van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 (...): daar de aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen; (...)."

2.8. Verzoeker diende tegen deze beslissing op 24 november 2004 een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van (oud) artikel 63/2 van de vreemdelingenwet.

2.9. Op 16 maart 2005 trof de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is. Blijkens het administratief dossier luidt deze beslissing als volgt: "Op basis van de elementen uit uw dossier, meen ik dat verder onderzoek van uw asielaanvraag noodzakelijk is. Bijgevolg wordt u voorlopig toegelaten tot verblijf in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling."

2.10. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kunnen de redenen afgeleid worden waarom de Commissaris-generaal in dringend beroep de beslissing trof dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.11. De Commissaris-generaal, die een dringend beroep tegen een beslissing tot onontvankelijkheid van de asielaanvraag behandelt, moet nagaan of (oud) artikel 52 op correcte wijze is toegepast. (Oud) artikel 63/3 van de vreemdelingenwet biedt aan de Commissaris-generaal de mogelijkheid hetzij de beslissing van de gemachtigde van de

minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen, hetzij de asielaanvraag ontvankelijk te verklaren. Hoewel de vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke wetsartikelen bevat die bepalen welke criteria de Commissaris-generaal hierbij dient te hanteren, neemt hij zijn beslissing in het kader van een dringend beroep dat gericht is tegen de negatieve beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, getroffen op basis van artikel 52 van de vreemdelingen-wet. Bijgevolg hanteert de Commissaris-generaal dezelfde criteria en bezit hij dezelfde bevoegdheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de asielaanvraag als de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken. Hij oordeelt immers in beroep en door de devolutieve werking van het beroep neemt hij kennis van het geheel van de zaak, zoals de asielinstantie in eerste aanleg (cfr. R.v.St., nr. 98.758, 10 september 2001; R.v.St., nr. 162.909, 28 september 2006; R.v.St., nr. 167.058, 25 januari 2007; R.v.St., nr. 169.739, 4 april 2007).

2.12. Uitgezonderd de zogenaamde technische weigeringen kan een onontvankelijkheids-beslissing op grond van de oud(e) artikelen 52, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet om de volgende (inhoudelijke) redenen getroffen worden:

1) wanneer de aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid: omdat ze bedrieglijk is of omdat ze geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen;

2) wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

2.13. Gelet op de beslissing van de Commissaris-generaal in dringend beroep dat verder onderzoek noodzakelijk is en gelet op het devolutieve karakter van dit beroep, dient redelijkerwijze afgeleid te worden dat de Commissaris-generaal oordeelde dat verzoekers asielaanvraag niet klaarblijkelijk steunde op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel en dat verzoeker gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker bevond zich ontegensprekelijk in de zogenaamde gegrondheids-fase van de asielprocedure, aangezien zijn asielaanvraag door de in punt 1.3. vermelde beslissing ontvankelijk werd verklaard.

2.14. Gelet op het gestelde in punten 2.13. en 2.5., waaruit blijkt dat indien een E.U.-onderdaan wel elementen voorlegt die aantonen dat hij vervolgd wordt of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zijn asielaanvraag wel degelijk in aanmerking dient genomen te worden, kon de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, ondanks de in punt 2.6. vermelde overgangsbepaling in casu niet tot het besluit komen verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zelfs geen gewag maakt van de vroegere beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is en niet motiveert waarom ondanks deze ontvankelijkheidsbeslissing besloten wordt de asielaanvraag niet in overweging te nemen.

2.15. De bestreden beslissing getuigt van een verkeerde toepassing van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen diende in onderhavig geval een beslissing te treffen zoals voorzien in artikel 57/6, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Zoals verzoeker terecht opmerkt heeft hij door de bestreden beslissing schade geleden aangezien hem het zogenaamde beroep in volle rechtsmacht ontnomen wordt zoals bedoeld in artikel 39/2, § 1, eerste lid, van de

vreemdelingenwet. Derhalve heeft hij wel degelijk belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is gegrond voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve worden noch de andere geschonden bepalingen, opgeworpen in het eerste middel, noch het tweede middel besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 april 2008.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA